

Jennifer L. Armentrout

schrijft als J. Lynn

BLIJF BIJ MIJ

Uitgeverij Zomer & Keuning

Lees van Jennifer L. Armentrout/J. Lynn ook
Wacht op mij
Ga voor mij
Ijskoud

ISBN 9789401905688
ISBN e-book 9789401905695
NUR 340

© 2015, Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Stay With Me*
© Jennifer L. Armentrout
Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Mo Literary Agency te Amsterdam, in samenwerking met Taryn Fagerness Agency in de Verenigde Staten.

Vertaling Marcel Hagedoorn
Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio
Omslagfoto shutterstock.com/Artem Furman

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

HOOFDSTUK 1

Ik werd omringd door de Lekkere Jongens Brigade.

Veel mensen dachten dat de Lekkere Jongens Brigade een mythe was. Niks meer dan een campus-broodjeaapverhaal, net zoiets als dat verhaal over de *homecoming queen* die uit het raam van haar studentenkamer sprong omdat ze zwaar aan het trippen was op LSD of crack, of ze was uitgegleden onder de douche en had haar hand opengehaald of zo. Niemand wist precies hoe het zat en het verhaal veranderde elke keer dat ik het hoorde, maar in tegenstelling tot het vermeende dode meisje dat spookte in Gardiner Hall, was de Lekkere Jongens Brigade een echt, levend en ademend fenomeen – meerdere fenomenen, om precies te zijn.

Meerdere lekkere fenomenen.

Het kwam zelden voor dat ze allemaal bij elkaar waren en daarom waren ze een soort campusmythe geworden, maar wow, als ze samen waren, dan had je ook wat.

Niets in mijn leven benaderde de perfectie zo als de Lekkere Jongens Brigade. Al kwam het magische goedje Dermablend, waarmee het litteken op mijn gezicht zo goed als verdween, ook aardig in de buurt.

We zaten allemaal op elkaar gepropt in het appartement van Avery Morgansten. De grote steen om haar ringvinger gaf de indruk dat ze hard op weg was naar een dubbele achternaam, en ook al kende ik haar niet zo goed, want ik kende hier eigenlijk niemand behalve Teresa, ik was wel blij voor haar. Elke keer als ik bij haar in de buurt was, deed ze aardig. Ze kon soms stil zijn en in haar eigen wereldje leven, maar iedereen zag dat zij en haar verloofde, Cameron Hamilton, zwaar verliefd op elkaar waren.

Alleen al de manier waarop hij naar haar keek, alsof er geen andere vrouwen bestonden. Zelfs nu ze samen zaten, Cam op de bank en Avery op zijn schoot, waren die helderblauwe ogen op haar gefixeerd terwijl ze lachte om iets wat zijn zusje Teresa zei.

Als ik de hiërarchie zou moeten benoemen van de Lekkere Jongens

Brigade, dan zou ik zeggen dat Cam de generaal was. Het was niet alleen zijn uiterlijk, maar ook zijn karakter. Niemand voelde zich vreemd of buitengesloten bij hem. Hij had een soort... warmte, en die warmte was besmettelijk.

Stiekem, en dat geheim zou ik meenemen in mijn graf, was ik jaloers op Avery. Ik kende haar amper, maar ik begeerde wat zij had: een knappe jongen met een goed hart, die ervoor zorgde dat jij je goed voelde in zijn aanwezigheid. Dat was zeldzaam.

‘Wil je nog een drankje?’

Ik draaide mijn hoofd naar links en weer terug, naar de stem van Jase Winstead, en mijn adem stakte een beetje. Hier zat het tegenovergestelde van Cam. Jase zag er extreem goed uit, maar ik voelde me niet prettig bij hem toen ik recht in zijn diepgrijze ogen keek. Met zijn gebruinde huid, halflange bruine haar en bijna onwerkelijke modellenuiterlijk, was hij de luitenant van de Lekkere Jongens Brigade. Hij was veruit de meest sexy jongen van allemaal, en hij kon superlief zijn, zoals nu, maar hij was niet altijd zo makkelijk in de omgang en charmant als Cam, en daarom stond Cam dus helemaal bovenaan.

‘Neuh, ik heb nog.’ Ik stak het halfvolle flesje bier omhoog waar ik al aan zat te lurken sinds ik hier was. ‘Maar bedankt.’

Hij glimlachte, liep weg en sloeg zijn arm van achteren om Teresa’s middel. Ze legde haar hoofd tegen zijn borstkas terwijl ze haar handen op zijn arm legde. Hij keek vertederd.

Ja, ik was ook een beetje jaloers op Teresa.

Ik had nog nooit een serieuze relatie gehad. Ik had nooit afspraakjes gehad tijdens high school. Het litteken op mijn gezicht was toen nog een stuk zichtbaarder geweest, zo erg dat geen enkele make-up het kon camoufleren... en pubers, tja, die konden nogal lomp doen als het om zichtbare afwijkingen ging. En zelfs als iemand erdoorheen had gekeken, had ik met hoe mijn leven er toen uitzag alsnog geen ruimte of tijd gehad voor afspraakjes, laat staan voor een relatie.

Toen kwam Jonathan King. Hij zat in het eerste jaar bij de lessen geschiedenis die ik ook volgde. Ik vond hem erg leuk en het klikte tussen ons. Om vanzelfsprekende redenen was ik terughoudend om met hem uit te gaan toen hij het vroeg, maar hij was verdomd volhardend, en uiteindelijk zei ik ja. We gingen op een paar dates, maar toen de relatie serieuzer werd en hij, als volkomen normale jongen, op een avond toen we alleen waren op mijn kamer een stap verder wilde gaan, was ik er domweg van overtuigd dat als hij het litteken op mijn gezicht oké vond, hij al het andere ook oké zou vinden.

Ik had het mis.

We kwamen niet eens aan zoenen toe en met de dates was het daarna ook afgelopen. Ik had niemand ooit verteld over hem en die desastreuze avond, en ik dacht niet meer aan hem. Nooit.

Nou, behalve nu dan, verdorie.

Terwijl ik bekeek hoe lekker de Lekkere Jongens Brigade was, was ik me er compleet van bewust dat ik zo gek was op jongens vanwege het gebrek aan... nou ja, jongens in mijn leven.

‘Ik heb het!’

Mijn kin schoot omhoog toen Ollie om de bank heen liep, met zijn vriendin Brittany achter hem aan. Haar ogen rolden zo ver omhoog dat ik dacht dat ze zou flauwvallen toen ze haar hoofd schudde.

Ollie liep naar de salontafel met een landschildpad in zijn handen en liet het beestje er langzaam naartoe zakken. Ik trok mijn wenkbrauwen op toen het schildpadje met zijn pootjes begon te spartelen. Wat zouden we nou...?

‘Het is pas echt een feestje als Ollie zijn schildpad tevoorschijn haalt,’ zei Jase, en er verscheen een grijns op mijn gezicht.

Cam zuchtte en leunde langs Avery naar voren. ‘Wat doe je in godsnaam met Raphael?’

‘Correctie.’ Ollie zette hem op tafel. Met één hand veegde hij zijn schouderlange blonde haar achter een oor. ‘Dit is Michelangelo, en ik vind het behoorlijk vernaaid dat jij niet eens meer weet welke van jou is. Een schildpad zou van minder depressief worden. Die arme Raphael.’

‘Ik probeerde hem nog tegen te houden,’ zei Brittany, en ze sloeg haar armen over elkaar. Zij en Ollie zagen eruit alsof ze samen de Perfect Blond Koppel Award hadden gewonnen. ‘Maar je weet hoe hij is...’

Iedereen wist hoe hij was.

Ollie was bezig met zijn master, om een dokter te worden, verrassend genoeg, maar zijn streken waren net zo legendarisch als de Lekkere Jongens Brigade. Ollie zou na de luitenant komen. Hij kreeg een stapel bonuspunten omdat hij om het weekend naar Shepherdstown kwam om zijn vriendin te bezoeken, en omdat hij een schaamteloze balhaar was.

‘Zoals jullie kunnen zien heb ik een nieuwe riem in elkaar geflanst.’ Hij wees naar iets wat eruitzag als een miniatuurriempje om het schild van de schildpad.

Cam keek hem aan. ‘Dit meen je niet.’

‘Je kunt ze nu uitlaten.’ En toen ging hij verder met een demonstratie. Michelangelo liep over de tafel, en ik vroeg me af of Cam en Avery weleens aan die tafel aten. ‘Het is beter dan een draadje.’

Een landschildpad uitlaten? Dat... dat was nog erger dan een kat uitlaten. Ik giechelde. ‘Het ziet eruit als een Barbie-riem.’

‘Het is een designerriem,’ corrigeerde hij, met een zenuwtrekje bij zijn mond. ‘Maar ik ben wel op het idee gekomen op de speelgoedafdeling van de Wal-Mart.’

Teresa fronste. ‘Waarom was je op de speelgoedafdeling?’

‘Ja...’ zei Jase langgerekt. ‘Is er iets wat jullie ons moeten vertellen?’

Brittany’s ogen werden groter.

Ollie haalde enkel zijn schouders op. ‘Ik vind het leuk om naar speelgoed te kijken. Het is nu allemaal veel gaver dan toen wij klein waren.’

Die uitspraak zorgde voor een gesprek waarvan de tendens was dat onze generatie genaaid was op speelgoedgebied, want de dingen die wij toen cool vonden waren niet half zo cool als wat er nu verkrijgbaar was. Ik moest terugdenken aan mijn eigen speelgoed. Ik had Barbies, natuurlijk had ik Barbies, maar in plaats van Big Wheels en bordspellen, had ik ceinturen van satijn en glimmende kroontjes.

En toen had ik niets.

Toen het gesprek ging over de zomerplannen, probeerde ik bij te houden wie waarheen zou gaan. Cam en Avery zouden hun zomer in D.C. doorbrengen, aangezien Cam toegelaten was tot het team van United. Ik was nog nooit naar D.C. geweest, ook al lag Shepherdstown niet zo ver van de hoofdstad. Brittany en Ollie gingen iets totaal anders doen: een week na het begin van de schoolvakantie gingen ze naar Parijs, en ze waren van plan om een roadtrip door Europa te maken. Ik had nog nooit gevlogen, laat staan dat ik de oceaan over gevlogen was. Ik was zelfs nog nooit in New York geweest. Teresa en Jase waren een vette strandvakantie aan het plannen naar South Carolina, samen met zijn ouders en kleine broertje. Ze wilden een appartement aan het strand boeken en Teresa kon het er alleen maar over hebben dat ze haar tenen in het zeewater wilde voelen. Ik was nog nooit op een strand geweest, dus ik had geen idee hoe het zand onder mijn voeten zou voelen.

Ik moest echt vaker weggaan en wat doen met mijn leven. Echt.

Maar al die dingen, inclusief rondzwerven over het hele continent met een Lekkere Jongen, maakten geen deel uit van mijn doelen: de drie S’en.

Slagen.

Solliciteren naar een baan in de zorg.

Super trots zijn op mezelf omdat ik eindelijk afmaak waar ik aan begonnen ben.

Doelen waren goed. Saai, maar goed.

‘Je bent akelig stil vanavond, Calla.’

Ik verstijfde, kon er niets aan doen, en voelde mijn gezicht warmer worden bij het horen van Brandon Shivers stem. Ik hield het flesje tussen mijn knieën en dwong mijn schouders om te ontspannen. Het was niet dat ik vergeten was dat Brandon naast me zat, aan mijn linkerkant. Hoe kon ik dat vergeten? Ik deed alleen maar alsof hij er niet was.

Ik bevochtigde mijn lippen toen ik mijn hoofd zo draaide dat een lok van mijn blonde haar over mijn linkerschouder viel en mijn wang afschermd. ‘Ik neem gewoon alles in me op.’

Brandon grinnikte. Hij had een leuke lach. En een mooi gezicht. En een goed lichaam. En een echt lekker kontje.

En dat was Brandon. Zucht. Als in een zucht die de wereld rond reisde en uiteindelijk bij me terugkwam voor ik weer kon ademen. Hij kwam ook aardig dichtbij om na de luitenant van de Lekkere Jongens Brigade te eindigen, met zijn bruine haar en brede schouders.

‘Met Ollie in de buurt is er altijd veel in je op te nemen,’ zei hij, en hij tuurde naar me over de rand van zijn flesje. ‘Wacht maar tot hij over zijn schildpadrolschaatsen begint.’

Ik lachte en ontspande weer een beetje. Brandon was knap, maar hij was ook een aardige jongen. Op dat vlak zat hij vermoedelijk ergens tussen Cam en Jase in. ‘Ik kan me niet eens inbeelden hoe een schildpad met rolschaatsen eruit zou moeten zien.’

‘Ollie is óf knettergeslacht, óf een genie.’ Brandon ging verzitten op de hoekbank. ‘De jury is er nog niet over uit.’

‘Ik vind hem een genie.’ Ik keek toe hoe Ollie de schildpad oppakte en weer om de bank heen liep naar de aanzienlijk extravagante habitat van het kleine groene dier. ‘Als ik Brittany mag geloven, haalt hij alleen maar dikke tien. En geneeskunde lijkt me toch bepaald geen makkelijke studie.’

‘Ja, maar de meeste echt slimme mensen zijn ook knettergek.’ Hij grijnsde toen ik moest gniffelen. ‘Dus, is de epische strijd voor de vakken van volgend semester gestreden?’

Ik knikte terwijl ik weer grijnsde en leunde achterover in de luie stoel. Met nog anderhalf semester te gaan voor ik mijn bachelor verpleegkunde haalde, was toegelaten worden voor bepaalde vakken net zo’n uitdaging als armpje drukken met Hulk Hogan. Iedereen die mijn naam kende, of binnen gehoorsafstand was, wist dat ik al een eeuwigheid worstelde om alle vakken rond te krijgen. We waren nu in de laatste week van het semester en bijna een maand geleden waren de aanmeldingen

voor het volgende semester gesloten.

‘Ja, eindelijk. Ik heb volgens mij mijn rechterbeen moeten afstaan om het rond te krijgen, maar het is gelukt. Ik heb maandag een afspraak over de financiële ondersteuning, maar dat lijkt geen probleem.’

Hij fronste toen ik naar hem keek. ‘Gaaf het daar allemaal wel goed mee?’

‘Ik geloof van wel.’ Ik kon geen reden bedenken waarom dat niet zo zou zijn. ‘Heb je nog plannen voor de zomer?’

Een brede schouder bewoog omhoog. ‘Heb ik nog niet echt over nagedacht, aangezien ik vakken ga volgen in de zomer.’

‘Klinkt leuk.’

Hij knorde.

Ik wilde net iets totaal níét slims zeggen, en ik was nog wel zo goed op weg met dit gesprek met Brandon, maar ik vergat gelukkig wat ik wilde zeggen toen ik geklop hoorde. Mijn blik volgde Ollie naar de deur. Hij deed open alsof hij hier woonde.

‘Wat is er, mooie meid?’ vroeg hij, en ik veerde overeind. Mijn vingers omklemden de hals van het bierflesje steviger.

Een mooie, kleine brunette kwam het appartement binnen. Een rood plastic tasje bungelde aan haar vingertoppen. Ze glimlachte naar Ollie en zwaaide naar Brittany.

Ik wist niet hoe ze heette.

Eigenlijk weigerde ik daar ook achter te komen, want ik kende Brandon nu twee semesters, en er waren al zo veel meisjes de revue gepasseerd dat ik de moeite niet meer nam om te onthouden wie het waren.

Maar dit meisje – met haar pixiekapsel en ballerinabouw – was anders. Ze volgden dit semester samen een vak en rond maart waren ze bevriend geraakt, maar dit was de eerste keer dat ik haar buiten de campus met Brandon zag.

Ik had haar eigenlijk nooit echt ontmoet. Ik had me nooit beziggehouden met de meisjes die kwamen en gingen bij hem, ik zag ze weleens op school en op feestjes, maar Brandon had niet echt meer gefeest sinds... nou, sinds maart.

‘Daar is ze dan.’ Zijn groene ogen glinsterden.

O shit.

Ik was traag van begrip.

Ik ademde in via mijn neus en glimlachte terwijl ze om de koppels heen liep richting Brandon, en hij rechtop ging zitten op de hoekbank met zijn armen wijd. Ze liep recht op hem af, ging op zijn knieën zitten en legde haar armen om zijn nek. De plastic tas stuiterde op zijn rug en

haar mond was als een Brandon-hitzezoekende-raket. Ik kon haar dat niet kwalijk nemen.

Ze kusten.

Een grote, natte en diepe kus. Een échte kus. Niet het soort 'we moeten elkaar nog leren kennen' of 'we modderen nog maar wat aan', maar meer 'we hebben al liters lichaamsvocht uitgewisseld'.

En god, ik zag hoe ze kusten alsof ze elkaars gezichten opvraten, tot dat ik besepte dat ik een trede omhoogging op de ladder van engerd. Ik dwong mezelf weg te kijken, en mijn blik ontmoette die van Teresa.

Ze keek meelevend uit haar mooie ogen toen ze zich omdraaide in Jase' armen, omdat ze wist... o shit, ze wist dat ik hoteldebotel was op Brandon.

'Ik heb een kaasbroodje voor je meegenomen,' deelde de pixieballerina mee toen ze weer naar adem hapte.

Brandon hield van kaasbroodjes zoals ik van superzompige brownies.

'Ze heeft een broodje voor je meegenomen?' vroeg Ollie. 'Man, schuif daar maar meteen een ring om.'

Brittany rolde met haar ogen en schoof haar armen om Ollies middel. 'Jij bent snel onder de indruk.'

Hij draaide in haar armen en legde zijn hoofd tegen het hare. 'Jij weet wel hoe je indruk op me kunt maken, liefje.'

Ik bleef hopen dat Brandon de stoel uit zou schieten en zou wegrennen bij het idee dat hij een ring om de vinger moet schuiven van het meisje dat hij nog maar een paar maanden kende, maar toen het fraaie uitzicht van zijn kontje dat naar de deur liep uitbleef, keek ik naar hem. Ik wist dat ik dat niet had moeten doen. Ik was nou eenmaal een fan van zelfkastijding.

Brandon keek naar het meisje en grijnsde op een manier die aangaf... dat hij dolgelukkig was.

Ik slikte mijn zucht weg.

En toen keek hij naar me, en nog voor ik kon flippen omdat hij me betrapte terwijl ik als een stalker naar hem gluurde, verscheen er een oogverblindende glimlach op zijn gezicht. 'Je hebt Tatiana nog niet eens ontmoet.'

Verdomme. Ik wilde haar naam niet weten, maar Tatiana was een onwijs gave naam.

Tatiana schudde haar hoofd terwijl ze me aankeek met haar bruine ogen. 'Nee, dat klopt.'

'Dit is een vriendin van me, Calla Fritz,' zei hij, en hij streelde met zijn hand over haar rug. 'Afgelopen semester hadden we samen muziek.'

Dat was wie ik was: Calla Fritz, gedoopt tot een bestaan als vriendin van de Lekkere Jongens Brigade. Niets meer, niets minder.

Ik knipperde de stomme opkomende tranen weg toen ik met mijn vingers Tatiana's kant op zwaaide. 'Leuk je te ontmoeten.'

Dat was geen leugen. Niet echt.

Op maandag verliet ik mijn kamer vroeg om naar Ikenberry Hall te gaan, dat boven op een hoge heuvel lag die mijn kont niet zo kon waarderen. Het was nog vroeg in mei, maar het was al dik in de twintig graden, en zelfs met een snel in elkaar gefrommeld knotje op mijn hoofd voelde ik de vochtigheid op mijn huid en in mijn haar.

Al snel, waarschijnlijk voordat de tentamens van vandaag voorbij waren, zou ik eruitzien als een pluizenbol.

Ik nam het zijpaadje vlak buiten Ikenberry en kromp ineen toen ik de deur opende en naar binnen glipte, waarbij een spinnenweb van epische proporties van het afdakje boven de deur aan mijn kop kleefde.

Koude lucht stroomde door het gebouw. Ik schoof mijn zonnebril omhoog op mijn hoofd en liep door de hal naar het kantoor van de financiële ondersteuning. Nadat ik mijn naam had gegeven, gebaarde de overwerkte en gestreste vrouw van middelbare leeftijd me naar een stoel.

Ik hoefde maar vijf minuten te wachten voordat een lange en slanke oudere vrouw met goed gekapt zilverkleurig haar me kwam ophalen. We gingen niet in de open ruimte zitten. Nee, ze leidde me naar een van de kantoortjes verderop in de hal.

Ze sloot de deur achter ons en liep naar haar bureau. 'Gaat u zitten, mevrouw Fritz.'

Er vormden zich knopen in mijn maag toen ik ging zitten.

Dit was nooit eerder gebeurd. Meestal als ik hier moest komen opdraven, was het omdat er gegevens ingevuld moesten worden of een handtekeningetje gezet moest worden. Het kon eigenlijk niet veel voorstellen. Ik kreeg alleen financiële ondersteuning voor de woonlasten die ik met mijn kneuterige serveerstersbaantje niet kon dekken, en ik vond het erg handig dat ik daar in het begin van dit semester mee gekapt was om me beter op mijn studie te kunnen focussen.

Verpleegkunde was serieuze shit.

Ik legde mijn boekentas langzaam op de grond naast mijn benen en wierp een blik over haar bureau. Elaine Booth, stond er op haar naam-bordje, dus tenzij ze zich voordeed als iemand anders, was dat degene die ik nu voor me had. Er stonden ook veel foto's op haar bureau. Familiefoto's: zwart-witfoto's, kleurenfoto's, foto's van peuters tot aan mensen

van mijn leeftijd, misschien ouder.

Ik keek snel weg toen een bekend gevoel me in mijn borst raakte. ‘Dus... wat is er aan de hand?’

Mevrouw Booth hield een dossier vast. ‘We hebben afgelopen week van de afdeling toelatingen vernomen dat de cheque voor het collegegeld voor volgend semester geweigerd is.’

Ik knipperde een keer met mijn ogen, en daarna twee keer. ‘Wat?’

‘De cheque werd niet geaccepteerd,’ legde ze uit, en ze keek op van het dossier. Ze bekeek mijn gezicht en keek vervolgens snel weg. ‘Onvolgende saldo.’

Ze had het vast mis. Het kon niet zo zijn dat die cheque geweigerd was, want hij was gekoppeld aan een spaarrekening die ik alléén gebruikte voor collegegeld, de rekening waar al mijn geld op stond dat voor mijn studie bedoeld was. ‘Er is vast iets verkeerd gegaan. Er zou genoeg geld op moeten staan voor het komende anderhalve semester.’

En dat niet alleen, er stond ook genoeg geld op om een paar maanden te overbruggen nadat ik mijn diploma had gehaald, mocht het nodig zijn.

‘We hebben het nagevraagd bij de bank, Calla.’ Ze liet mijn achternaam weg en op de een of andere manier leek het ineens een stuk erger. ‘Soms hebben we problemen met cheques vanwege het bedrag of een typefout bij het invoeren van het rekeningnummer, maar de bank bevestigde dat het saldo ontoereikend was.’

Ik kon het niet geloven. ‘Hoeveel zeiden ze dat er op de rekening stond?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Dat is informatie die ze ons niet mogen geven, dus daarvoor moet je zelf met de bank gaan praten. Het goede nieuws is dat je je collegegeld altijd op tijd hebt betaald, en dat betekent dat we tijd hebben om iets te bedenken. We komen er wel uit, Calla.’ Ze opende mijn dossier terwijl ik haar aanstaarde alsof mijn kont plots aan mijn stoel was vastgevroren. ‘Je staat al in het systeem voor financiële ondersteuning. Wat we kunnen doen is je toelage voor komend semester aanpassen om er zeker van te zijn dat je lessen vergoed worden...’

Mijn maag was onderhand naar mijn knieën gezakt en viel al bijna op de grond toen ze doorging over een hogere lening, aanmelden voor een studiebeurs van de overheid en andere studiebeurzen.

Op dit moment boeide me dat allemaal echt niet.

Dit kon niet waar zijn.

Het kon echt niet bestaan dat er niets meer op die rekening stond. Ik ging nauwkeurig te werk wat mijn bankrekeningen betrof, en ik had die rekening nooit voor iets anders gebruikt dan voor collegegeld. Ik had

zelfs nooit de pinpas geactiveerd die erbij hoorde.

Het kwartje viel toen ik mevrouw Booth formulier na formulier uit het rek naast haar bureau zag pakken. Ze stapelde ze netjes op, met een gekmakende kalmte, alsof mijn hele leven niet ineens keihard op de rem ging.

Ijs stroomde door mijn aderen toen ik weer probeerde adem te halen, maar het bleef in mijn keel hangen. Misschien was dit toch niet een grove fout van de bank en de universiteit. Dit kon zomaar allemaal kloppen.

O mijn god.

Want er was nog iemand die bij die rekening kon. Iemand die praktisch dood voor me was, zo praktisch zelfs dat ik deed alsof ze dood was. Maar ik kon niet geloven dat ze dit had gedaan. Onmogelijk.

De rest van de afspraak met mevrouw Booth ging in een waas voorbij. Als verdoofd nam ik de aanmeldingsformulieren voor de beurzen aan en liep het koude kantoorpand uit, recht het felle zonlicht in van deze vroege ochtend in mei, gewapend met een lading formulieren.

Ik had nog tijd over voor mijn tentamen. Ik ging op het dichtstbijzijnde bankje zitten, schoof het papierwerk in mijn tas, pakte met bevedende vingers mijn telefoon, zocht het nummer van de bank en belde.

Vijf minuten later en zag ik niets meer behalve de beslagen glazen van mijn zonnebril, en ik voelde niets, wat goed was. Het verbaasde en lege gevoel in mijn buik was prima, want ik wist dat het elk moment kon veranderen in bloedlinke, gloeiend hete ik-zou-iemand-kunnen-neersteken-woede. Dat mocht niet. Ik moest rustig blijven. Ik moest mijn emoties in toom houden, want...

Al mijn geld was weg.

En ik wist – elke cel van mijn lichaam wist – dat dit nog maar het begin was, het topje van de ijsberg.